

Felix Salten
Bambi

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Felix Salten
Bambi

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Felix Salten, 1966, 2012
Translation © by Elena Chmelová
Illustrations © Mirko Hanák
© Albert Müller Verlag, Zürich
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

Felix Salten: Bambi
Z nemeckého originálu Bambi (Albert Müller Verlag, Zürich, 1966)
preložila Elena Chmelová, 1966, 2012
Ilustroval Mirko Hanák, 1966
Zodpovedná redaktorka Iva Vranská Rojková
Obálku s použitím ilustrácie Mirka Hanáka spracovala Anna Chovanová
Grafická úprava a zalomenie Anna Chovanová
Tlač PM Turany
Druhé upravené a prepracované vydanie
Vo Vydavateľstve Spolku slovenských spisovateľov prvé
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-620-5

„Nespočetné hodiny strávené v lese ma priviedli k skalopevnému presvedčeniu, že zvieratá aj myslia a zhovárajú sa medzi sebou. Z tohto presvedčenia vznikol Bambi. Zviera nevie klamať. Či patrí k tým, ktoré zabíjajú, alebo k tým, ktoré sú zabíjané, vždy je nevinné, vždy úprimné. A nikdy nie je sentimentálne.“

Felix Salten

„Bambi je utešená kniha. Uchváti nielen deti, ale aj tých, čo už nemajú to šťastie, aby nimi boli. Azda ani nepoznám rozprávku o zvieratkách, ktorá by sa mohla v pravdivosti a vo vnímovom pozorovaní merať s týmto životným príbehom. Felix Salten je básnik. Hlboko precítil podstatu prírody a miluje zvieratá. Obyčajne nerád vidím vychádzať ľudské slová z úst nerozumných tvorov. No na tejto knihe je znamenité práve to, že slová skutočne vyjadrujú pocity hovoriacich bytostí. Je to malé majstrovské dielo jasné, pestré a miestami dojímavé.“

John Galsworthy (z úvodu k anglickému vydaniu knihy)

„Zvieratá Vám za to nemôžu poďakovať, a tak to musia urobiť ľudia.“

Stefan Zweig v liste Felixovi Saltenovi (20.12.1931)

1

Narodil sa v húštine, v malej zastrčenej lesnej skrýši, zdanlivo ľahko prístupnej zo všetkých strán, no v skutočnosti odvádiť dobre chránenej.

Bolo tu dosť tesno – len-len že sa našlo miesto preňho a jeho matku.

Nuž stál tu a povážlivo sa kolembal na tenkých nohách. Hlúpo hľadel pred seba zahmlenými očami, ktoré ešte nevideli, zvesil hlavu a veľmi sa chvel – bol ešte celkom ochromený.

„Aké krásne dieťa!“ zvolala straka.

Priletela sem, lebo ju privábili chrapľavé stony, ktoré sa matke vydrali v bolestiach. Straka teraz sedela na blízkom konári. „Aké krásne dieťa!“ vravela. Nedostala odpoveď, no horlivo rečnila ďalej. „Aké podivné, že vie hneď aj stáť, aj chodiť! Aké zaujímavé! Ešte nikdy v živote som niečo také nevidela. Pravda, som ešte mladá, len pred rokom som vyletela z hniezda, azda i to viete. Ale vidí sa mi to veľkolepé. Také dieťa... len v tejto sekunde prišlo na svet, a už vie stáť na nohách. Myslí, že je to vznešené. Vôbec – vidí sa mi, že pri vás, srnách, je všetko veľmi vznešené. A vie hneď aj behať...?“

„Vie,“ odvetila matka ticho. „Ale musíte mi prepáčiť, že sa vám teraz nemôžem venovať. Mám toľko roboty... a okrem toho... som ešte trochu unavená.“

„Len sa nedajte vyrušovať,“ povedala straka, „veď ani ja nemám kedy. No také niečo nevidno každý deň. Prosím vás, keby ste vedeli, koľko námahy spôsobujú tieto veci nám, vtákom! Naše detváky, keď sa už konečne vyklújú z vajca, sa nevedia ani len pohnúť, bezmocne ležia v hniezde a potrebujú opateru, o akej vy, pravda, nemáte ani poňatia. Koľko to dá roboty nakrmiť ich a koľko strachu rodič vytrpí, aby ich aj ustrážil. Uvážte len, prosím vás, aká námaha je zháňať pre deti potravu a pritom dávať pozor, aby sa im nič nestalo. Keď nie ste pri nich, chúďatká, ani si nevedia v ničom poradiť. No nemám pravdu? A ako dlho trvá, kým sa začnú pohybovať, kým im narastie perie a kým sú konečne na niečo súčasť.“

„Odpusťte,“ upozornila ju matka, „ale nepočúvala som vás.“

Straka odletela. Hlúpa stvora, húpala, vznešená, ale hlúpa!

Matka si to ani nevšimla. Ďalej horlivo umývala svoje novorodeňatko. Lízala ho jazykom, a v tom bolo všetko naraz: starostlivosť o telesnú hygienu, hrejivá masáž i láskanie.

Maličký sa trochu zatackal. Matka ho tíško postrkávala a hladkala po celom tele. Trošičku sa prikrčil a bol celkom ticho. Na svojom červenkastom kožúšku, ešte trochu postrapatenom, mal zopár bielych škvŕn a na splašenej tváričke mláďatka sa ešte zračila stopa po hlbokom spánku.

Okolo rástli liesky, svíbie, trnky a chabzda. Vysoké javory, buky a duby tvorili nad húštinou zelenú strechu a z tvrdej tmavohnedej zeme vyrastalo papradie, orešec a šalvia. Celkom nizučko sa krčili lístky fialiek, ktoré práve odkvitli, a jahôd, ktoré len začínali kvitnúť. Cez husté lístie sa predieralo jarné slniečko sťa zlatá priadza. Celý les zvučal množstvom hlasov, prenikali ho akoby v radostnom rozčúlení. Vlha neúnavne jasala, holuby bez prestania cukrúkali, drozdy písкали, pinky ťukali, sýkorky čvirikali. Pomedzi to vyzývavo škriekali sojky, straky rapotali, akoby sa smiali, a bažanty kotkodákali kovovým hlasom. Občas sa cez túto zmiešaninu hlasov predral prenikavý, krátky jasot d'atľa. Nad korunami stromov sa vznášalo naliehavé, páľčivé volanie sokola a ozýval sa vytrvalý, zachrípnutý zbor vrán.

Maličký nerozumel ani jednej z mnohých piesní a volaní, ani jedinkému slovu rozhovorov. Ešte ich vôbec nevnímal. Necítil ani pachy, ktoré vydychoval les. Počul iba tichý šelest, ktorý mu prebiehal po kožúšku, kým ho matka umývala, ohrievala a bozkávala, a nezavoňal nič, len jej blízke telo. Schúlil sa do tejto lahodnej hrejivej blízkosti, hladný začal hľadať a našiel prameň života.

Kým pil, matka sa a ním láskala. „Bambi,“ zašepkala.

Pritom každú chvíľu dvíhala hlavu, nastražila uši a nasávala vietor. Potom, uspokojená a šťastná, znova pobožkala dieťa.

„Bambi,“ opakovala si, „môj malý Bambi.“

Teraz, na počiatku leta, stromy ticho stáli pod modrým nebom,

vystierali ramená a prijímali silu, ktorú dávalo slnko zemi. Na výhonkoch a na kríkoch v húštine rozkvitli kvety – biele, ružové alebo žlté hviezdičky. Na niektorých sa už objavili nespočetné drobné plody, učupené na tenkých končekoch vetvičiek. Nežné, ale mocné vyzerali ako malé zaťaté pästičky. Zo zeme vykvitli farebné hviezdice mnohých rozmanitých kvetov, takže tmavý lesný pokrovec hýril ohnivými i jemnými farbami. Všetko voňalo sviežim lístím, kvetmi, vlhkou pôdou a mladým drevom. Na svitaní i za súmraku zunal celý les tisíckami hlasov a od rána do večera vo voňavom tichu bzučali včely, osy a čmeliaky.

Takto plynuli dni Bambiho raného detstva.

Cupkal s matkou po úzkom chodníčku uprostred krovísk. Ako príjemne sa šlo! Husté vetvy ho jemne hladili po bokoch a mäkko sa uhýbali z cesty. Zo desať ráz sa mu zdalo, že je cesta zarastená a neschodná, a predsa sa vždy dostali pohodlne ďalej. Všade bolo plno takýchto cestičiek, viedli krížom-krážom cez celý les. Matka ich všetky poznala, a keď Bambi niekedy zastal pred hustým kroviskom ako pred nepreniknuteľnou zelenou stenou, matka vždy bez váhania a bez hľadania spoznala miesto, kade viedla cesta.

Bambi sa vypytoval. Veľmi rád sa spytoval matky na to i ono. Nepoznal nič krajšie na svete, než sa ustavične pýtať a potom počúvať matkinu odpoveď. A vôbec sa nečudoval, že mu bez prestania a bez námahy prichádza na um otázka za otázkou. Zdalo sa mu to celkom prirodzené, lebo bol ustavične vo vytržení. I chvíľky, keď zvedavo čakal na odpoveď, považoval za čarovné. A keby prišla akákoľvek odpoveď, vždy ho uspokojila. Pravda, niekedy jej ani nerozumel, ale i to sa mu páčilo, lebo sa mohol ďalej vypytovať, keď sa mu chcelo. Niekedy sa ďalej nepýtal, ale aj to malo svoju krásu, lebo potom sa

zabával tým, že to, čomu nerozumel, si vybájl po svojom. Niekedy vy-
cítil, že mu matka nedala úplnú odpoveď, že mu úmyselne nepovedala
všetko, čo vedela. A to bolo ešte krajšie. Lebo vtedy v ňom ostala
zvláštna zvedavosť, akési tušenie, tajomné a radostné očakávanie, pri
ktorom odrazu cítil v srdci veselosť i bôľ, a tak veľmi, že čušal.

Teraz sa spýtal: „Čia je táto cesta, mamička?“

Matka odvetila: „Naša.“

Bambi sa pýtal ďalej: „Tvoja a moja?“

„Áno.“

„Nás oboch?“

„Áno.“

„Len nás dvoch?“

„Nie,“ povedala matka, „naša, srn.“

„Čo sú to srny?“ vyzvedal sa Bambi a smial sa.

Matka sa za ním obzrela a smiala sa tiež: „Ty si srnec a ja som srna.
My sme srny. Rozumieš?“

Bambi vyskočil od smiechu: „Áno, rozumiem. Ja som malý srnec
a ty si veľká srna, však?“

Matka prisvedčila: „No vidíš.“

Bambi zas zvažnel: „Sú ešte aj iné srny okrem teba a mňa?“

„Pravdaže,“ poučovala ho matka, „je nás mnoho.“

„Kde sú?“ zvolal Bambi.

„Tu všade,“ odvetila matka.

„Ale... nevidím ich.“

„Však ich uvidíš.“

„Kedy?“ Bambi od veľkej zvedavosti zastal.

„Onedlho.“ Matka šla pokojne ďalej.

Bambi ju nasledoval. Mlčal, ale lámal si hlavu nad tým, čo to asi

môže znamenať onedlho. Došiel k výsledku, že onedlho iste nie je hneď. Nebol si však na čistom, kedy onedlho prestane byť onedlho a začne byť dlho. Zrazu sa spýtal: „Kto spravil túto cestu?“

„My,“ odvetila matka.

Bambi sa čudoval: „My? Ty a ja?“

Matka vysvetlila: „Nuž, my... my srny.“

Bambi sa zaujímal: „Ktoré?“

„My... všetky,“ odbavila ho matka.

Šli ďalej. Bambi bol veselý a chcelo sa mu odskočiť z cesty, ale držal sa poslušne pri matke. Tesne pred nimi čosi zašuchorilo. Niečo popri nich rýchlo prebehlo a skrylo sa v papradí medzi hustými lopúchovými listami. Tenučký hlások slabo zapískal, potom zavládlo ticho. Iba listy a steblá trávy sa na tom mieste ešte v zášklboch chveli. Tchor naháňal myš. Teraz sa prešmykol okolo nich, prikrčil sa a chystal sa na hostinu.

„Čo to bolo?“ vyzvedal sa rozrušený Bambi.

„Nič,“ tíšila ho matka.

„Ale...“ Bambi sa triasol, „veď som videl...“

„Nuž, áno,“ priznala matka, „nezľakni sa. Tchor usmrtil myš.“

Bambiho to však veľmi prestrašilo. Neznáma veľká hrôza mu stisla srdce. Trvalo dlho, kým sa zas zmohol na slovo. Potom položil otázku: „Prečo usmrtil myš?“

„Lebo...“ matka sa zháčila. „Podme rýchlejšie,“ odvetila potom, akoby jej niečo zišlo na um a medzitým na otázku zabudla. Pustila sa do mierneho behu. Bambi skackal za ňou.

Prešla hodná chvíľa a zas kráčali spokojne vedľa seba. Napokon sa Bambi skrúšene opýtal: „Aj my niekedy usmrtime myš?“

„Nie,“ šepla matka.

„Nikdy?“ dobiedzal Bambi.

„Nie, nikdy,“ zopakovala.

„Prečo nie?“ zaujímal sa Bambi s uľahčením.

„Lebo my nikoho nezabíjame,“ povedala matka prosto.

Bambi sa zas rozveselil.

Spomedzi vetiev mladého jaseňa, ktorý sa vypínal neďaleko ich cesty, sa ozýval hlasitý škrek. Matka šla svojou cestou a vôbec si to nevšimla. No Bambi zvedavo zastal. Tamhore medzi konármi sa vadili dve sojky o hniezdo.

„Hľadte sa čím skôr odtiaľto vypratať, vy naničhodnica,“ kričala jedna.

„Nenadrapujte sa toľko, vy bláznivá stvora,“ odvetila jej druhá, „vôbec sa vás nebojím.“

Prvá priam zúrila: „Hľadajte si svoje hniezda sama, zbojník akýsi! Rozmlátim vám hlavu!“ Bola celkom bez seba. „Taká bezočivosť!“ škrečala. „Taká bezočivosť!“

Druhá zbadala Bambiho, zlietla o niekoľko konárov nižšie a zahriakla ho: „Čo sem gániš, ty sopľoš? Prac sa odtiaľto!“

Bambi vyľakane odskočil, dobehol matku, zastrašený šiel zas pekne spôsobne za ňou a myslel si, že ani nezbadala, keď zaostal.

Po chvíli sa pýtal: „Mama, čo je to bezočivosť?“

Matka riekla: „Neviem.“

Bambi premýšľal. Potom zas začal: „Mama, prečo sa tie dve na seba tak hnevali?“

Matka odvetila: „Škriepili sa pre jedlo.“

Bambi sa pýtal: „Budeme sa aj my niekedy škriepiť pre jedlo?“

„Nie,“ sľubovala matka.

Bambi sa spýtal: „Prečo nie?“

Matka vysvetľovala: „Je ho tu dosť pre všetkých.“

Bambi chcel ešte niečo vedieť: „Mama...?“

„Čo je?“

„Budeme sa aj my niekedy na seba hnevať?“

„Nie, dieťa moje,“ utešovala ho matka, „u nás také niečo nejestvuje.“

Šli ďalej. Zrazu bolo pred nimi jasno, osľňujúco jasno. Došli na koniec spleti zeleného krovia i kríkov a cesta sa už končila. Ešte niekoľko krokov a ocitli sa v svetlom voľnom priestore, ktorý sa pred nimi roztvoril. Bambi chcel skackať ďalej, no matka zastala.

„Čo je to?“ zvolal netrpezlivo, priam očarený.

„Lúka,“ poučila ho matka.

„Čo je to lúka?“ naliehal Bambi. Matka ho zahriakla: „Uvidíš sám.“ Zvážnela a začala byť ostrážitá. Stála nehybne so vzpriamenou hlavou,

napäto počúvala, hlbokými nádychmi skúmala vietor a vyzerala prísne.

„Všetko je v poriadku,“ povedala napokon, „môžeme vyjsť.“ Bambi sa rozbehol, ale zastala mu cestu. „Počkáš, kým ťa zavolám.“ Bambi v mihu poslušne stál. „Tak je to správne,“ pochválila ho matka. „A teraz si dobre pamätaj, čo ti poviem.“

Bambi počul, ako vzrušene rozmýšľala a bol veľmi napätý. „Nie je to také jednoduché ísť na lúku,“ pokračovala matka. „Je to ťažké a nebezpečné. Nespytuj sa prečo. Neskôr na to prídeš sám. Nateraz poslušni, čo ti poviem. Dobre?“

„Áno,“ sľúbil Bambi.

„Nuž dobre. Najprv pôjdem von ja. Ostaň tu a čakaj. A stále sa dívaj na mňa. Maj ma neprestajne na očiach. Keď uvidíš, že bežím nazad sem dnu, tak sa obráť a ujdí tak rýchlo, ako len budeš vládäť. Ja ťa už dobehnem.“ Odmlčala sa, zdalo sa, že uvažuje, a potom dôrazne pokračovala: „Rozhodne utekaj, utekaj, čo ti budú sily stačiť. Utekaj... aj keby sa niečo prihodilo... aj keby si videl, že... že padám... nestaraj sa o mňa, rozumieš? Čokoľvek budeš vidieť alebo počuť... len preč, ihneď a tak chytró, ako len vládzeš! Sľubuješ mi to?“

„Áno,“ povedal Bambi ticho.

„Ale keď ťa zavolám,“ vravela matka ďalej, „môžeš vyjsť. Vonku na lúke sa môžeš hrať. Je tam pekne a bude sa ti tam páčiť. Len... aj to mi musíš ešte sľúbiť... na prvé zavolanie musíš ku mne hneď pribehnúť. Bezpodmienečne! Počul si?“

„Áno,“ prisvedčil Bambi ešte tichšie. Matka hovorila tak vážne.

Rozprávala ďalej: „Tam vonku... keď zavolám... nesmieš potom vyvalovať oči na všetky strany a vypytovať sa, ale ako vietor uháňať za mnou. Zapamätaj si to! Bez rozmýšľania, bez váhania, hneď, ako sa

pustím do behu, ber nohy na plec a nezastaň, kým nedobehneme do krovia. Nezabudneš na to?“

„Nie,“ zahundral Bambi skrúšene.

„Tak ja teda idem,“ rozhodla sa matka a zdala sa troška pokojnejšia.

Vykročila. Bambi, ktorý z nej oka nespustil, videl, ako pomalými vysokými krokmi stúpa vpred. Stál tam plný očakávania, strachu a zvedavosti. Videl, ako matka vetrí na všetky strany, videl ju strhnúť sa a strhol sa aj on, pripravený skočiť nazad do húštiny. Matka sa zas uspokojila, a keď prešla minúta, rozveselila sa. Sklonila šiju, vystrela ju dopredu, radostne naň pozrela a zavolala: „Pod!“

Bambi vyskočil na lúku. Schvátila ho divá radosť tak čarovne a mocne, že vo chvíli zabudol na úzkosť. V húštine vídal nad sebou iba zelené vrcholce stromov a cez ne len niekedy, iba v malých zábleskoch, roztrúsené belasé škvrny. Teraz uzrel celučičké celé belasé nebo, vysoké a široké, a to ho tak blažilo, ani nevedel prečo. Zo slnka poznal v lese iba jednotlivé široké lúče alebo nežnú hru svetla, ktoré sa trblietalo medzi konármi ako zlato. Teraz stál zrazu uprostred horúcej, oslňujúcej moci, ktorej bezpodmienečná vláda naň doliehala, stál uprostred žeravého požehnaní, ktoré mu privrelo oči a otvorilo srdce. Bambi bol opojený a celý bez seba. Jednoducho spochabel. Vyskakoval na mieste, kde stál – trikrát, štyrikrát, päťkrát. Nemohol inak, musel. Nútilo ho to vyskakovať. Jeho mladé údy sa mocne napínali, dýchal ľahko a zhlboka, vpíjal do seba s vôňou lúky toľko rozjarenosti, že prosto musel vyskakovať. Bambi šantil ako dieťa. Keby bol ľudským dieťaťom, výskal by od radosti. Ale bol mladým srncom a srny nevedia výskať, aspoň nie tak, ako to robievajú ľudské deti. Výskal teda svojím spôsobom. Nohami, celým telom, ktoré ho vymrštilo do vzduchu. Matka stála pri ňom a tešila sa. Videla spochabeného Bambiho. Videla,

ako sa vyhadzuje do výšky, bezmocne dopadá zase na to isté miesto, hľadá pred seba zarazený a opojený a v nasledujúcej chvíli sa zas vyhodí do výšky, znova a znova.

Pochopila. Bambi poznal iba úzke lesné prte pre srny. Za svojho krátkeho života si zvykol na tesnosť v húštine, a preto sa nepohol z miesta, lebo sa ešte nenaučil behať po širšej lúke. Matka sa prikrčila, potom natiahla predné behy, zasmiala sa na Bambiho, jedným odrazom bola preč a uháňala dookola, len tak šušťali vysoké stebľá. Bambi sa zľakol a nehybne zastal. Bol to znak, že sa má vrátiť do húštiny? „Nestaraj sa o mňa,“ kládla mu na srdca matka, „čokoľvek uvidíš alebo počuješ, len preč, tak rýchlo, ako vládzeš!“ Chcel sa obrátiť a ujsť, ako mal prikázané. Vtom však matka pricválala. Krásnym oblúkom pribehla až sem, dva kroky pred ním zastala a prikrčila sa ako prvý raz, zasmiala sa naňho a zavolala: „Chytaj ma!“ A už aj letela preč. Bambiho to omráčilo. Čo to znamená? Čo sa to odrazu robí s matkou? No vtom už pribehla znova takou šialenou rýchlosťou, že z toho skoro dostal závrat, štuchla ho nosom do boka, náhlivo vyhrkla: „Chytaj ma!“ a odbehla. Bambi sa rozbehol za ňou. Niekoľko krokov, a hneď boli z krokov ľahučké skoky. Nieslo ho to, myslel si, že lieta. Nieslo ho to samo od seba. Pod jeho krokmi sa otváral priestor, áno, pod jeho skokmi vznikal priestor, priestor, priestor. Bambi bol bez seba. V ušiach mu znelo utešené šuchorenie trávy. Keď sa o neho otierala, cítil, aká je skvostne mäkká, jemná ako hodváb. Bambi sa preháňal v oblúku, zvrtol sa a letel sťa šíp v novom kruhu, zas sa zvrtol a hnal sa ďalej. Matka už hodnú chvíľu pokojne stála, lapala dych a len sa zakaždým obracala tým smerom, kade práve uháňal Bambi. Bambi strečkoval.

Odrazu už nemohol ďalej. Zastal, pôvabne dvíhajúc nohy prišiel k matke a hľadel na ňu celý blažený. Potom sa v dobrej nálade spolu

poprechádzali. Po celý čas, čo bol Bambi vonku, vnímal nebo, slnko a zelenú diaľavu iba telom: oslepeným, spitým pohľadom nebo, príjemne prehriatym chrbtom a posilňujúcimi vdychmi slnko. Až teraz sa kochal v kráse lúky očami, ktoré na každom kroku prekvapovali nové zázraky. Tu nebolo vidieť ani kúsok zeme ako vnútri v lese. Steblá sa úzko primkýnali jedno k druhému a zaberali každú štipku pôdy, uhýbali sa a vstávali v bujne nádhere, pod každým krokom sa jemne sklonili nabok a hneď sa zas zmierené narovnávali. Široká zelená pláň bola posiatá bielymi margarétkami, fialovými a červenými navretými hlavami kvitnúcej ďateliny a skvejúcimi sa chumáčmi jagavého zlata, ktoré vytrčala púpava.

„Pozri, mama,“ zvolal Bambi, „kvet uletel.“

„To nie je kvet,“ pousmiala sa matka, „to je motýľ.“

Bambi hľadel nadšene za motýľom, ktorý s nesmiernou ľahkosťou vzlietol zo stebľa a kolísavým letom sa vznášal do diaľok. Teraz Bambi videl, že vo vzduchu nad lúkou poletuje mnoho podobných motýľov, naoko rýchlo, ale v skutočnosti pomaly, raz hore, raz dolu – bola to hra a Bambiho nadchýnala. Naozaj to vyzeralo tak, akoby to boli putujúce kvety, veselé kvety, ktorým sa nechcelo nehybne čupieť na stonke, a preto sa vybrali trošku si zatancovať. Alebo kvety, ktoré sa so slnečnými lúčmi spustili na zem, a keďže nemajú stále miesto, vyberavo všetko prekutrávajú, klesajú sa celkom nízko, zmiznú, akoby už niekde natrvalo zakotvili, ale vzápätí sa vznesú do výšky, niekedy len trošičku, inokedy viac, a hľadajú ďalej, stále ďalej, lebo najlepšie miesta sú už obsadené.

Bambi pozeral za každým motýľom. Tak rád by ho videl zblízka, tak rád by si aspoň jedného dôkladnejšie prezrel, ale nepodarilo sa mu to. Ustavične lietali. Celkom ho to zmiatlo.

Bavilo ho hľadiť na zem pred seba, na tisícnásobný vrtký život, ktorý tu kypel pod jeho krokmi. Skákalo to tu a sršalo na všetky strany, čosi ako zhon a motanica, a v nasledujúcej sekunde zas mizlo pod zeleným povrchom, spod ktorého sa vynorilo.

„Čo je to, mama?“ pýtal sa.

